

[Udenrigsministeren]

gang. Jeg skal derfor ikke komme ind på alle de spørgsmål, der har været rejst, men vil med denne generelle bemærkning sige, at jeg vil finde det naturligt, at udvalget, når det starter arbejdet, læser denne debat igennem som en god start på udvalgsarbejdet.

Jeg vil rette, hvad jeg mener må være lidt af en misforståelse. Fru Helle Degn sagde, at målsætningen for socialdemokratiet er 1 pct. af bruttonationalproduktet. Hr. Stinus, hr. Steen Folke, fru Inge Krogh og fru Lis Starcke var inde på forskellige bemærkninger omkring dette, og fru Lis Starcke stillede mig det konkrete spørgsmål, om det, at vi i 1981 siger 0,7 pct., også vil være en realitet selv med de 100 mill. kr., vi nedskar budgettet med i sin tid. Jeg kan bekræfte, at det er regeringens oplæg: 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i 1981. Men, siger man så: hvad så for de kommende år? For det drejer sig jo ikke bare om det kommende finansår, man må have budgetoverslagsårene med. Det ligger i den lovgivning, der er grundlaget for Danidas arbejde, at ministeren hvert år skal komme med den rullende 5 års plan. Der har jeg som bekendt valgt – både hvad angår finansloven og overslagsårene, og når det drejer sig om den rullende 5 års plan, som jeg regner med at kunne forelægge folketinget kort for juleferien – at gå ud fra 0,7 pct. af bruttonationalproduktet. Men jeg beder om, at man lægger mærke til, at jeg i min redegørelse – og her tillader jeg mig at citere mig selv – siger følgende:

»Jeg kan dog allerede nu oplyse, at regeringen i den næste 5 års plan, som fremlægges for folketinget umiddelbart før juleferien, vil gå ud fra en bistand på 0,7 pct. af bruttonationalproduktet i 5 års perioden 1981–85.« – og så kommer det – »Dette indebærer ikke, at der ikke kan ske forøgelser i perioden. Regeringen vil undersøge mulighederne år for år, således at vi inden for 5 års perioden bevæger os op mod målsætningen på 1 pct. af bruttonationalproduktet. Der skal således ikke herske tvivl om, at vi fra regeringens side er indstillet på at leve op til de målsætninger, som er indeholdt i FN's strategi for det 3. udviklingstår.«

Man kan oversætte det til almindelig dansk ved at sige, at regeringen er indstillet på i de kommende finansår at diskutere, hvad procenten skal være, med hvilken hast vi skal bevæge os henimod denne ene pro-

cent af BNP. Det siger sig selv, at f.eks. min kollega finansministeren og måske også andre vil finde én takt rimelig, andre en anden takt rimelig, men under alle omstændigheder har vi som en helt klar målsætning, at vi skal bevæge os henimod denne ene procent.

Jeg vil godt complimentere hr. Ellemann-Jensen for et indlæg, jeg synes bar meget præget af, at hr. Ellemann-Jensen har været ude på stedet. Der var i indlægget tale om ganske vigtige og meget gode iagttagelser omkring det, der har at gøre med u-landsbistand. Man kan jo altid prioritere, og man kan, som hr. Erhard Jakobsen gør det, køre det op på en efter min mening meget forenklet måde. Man kan også erkende, at det, vi her diskuterer i dag, er et meget kompliceret område, hvor der ikke gives forenklede løsninger. Jeg synes, hr. Ellemann-Jensen havde fat i mange rigtige nuancer.

Der lå et enkelt spørgsmål til mig, nemlig om UNDP-ordrer til Danmark. Jeg erkender, at der ikke er et rimeligt forhold imellem det, vi yder, og det, dansk erhvervsliv bidrager med i form af ordrer. Jeg kan sige til hr. Ellemann-Jensen, at det er ting, vi har øje for, ting, som vi også agter at forsøge at gøre noget ved, og så føje til, at i den forbindelse er det også vigtigt, at dansk erhvervsliv, om jeg så må sige, har øje for det selv og ligesom kan indrette sig på det, der er tale om at leve.

Flere, om ikke alle, har været inde på rigsrevisionens beretning. Selv om jeg ved, det er elementært i dette ting, vil jeg gøre opmærksom på, at rigsrevisionen er kommet med sin beretning, at statsrevisorerne har videresendt den og offentliggjort den, og i henhold til loven skal jeg inden for en bestemt periode give en besvarelse til statsrevisorerne, der derefter skal lave deres beretning omkring hele dette område.

Jeg er ikke færdig med mine bemærkninger til statsrevisorerne, men jeg vil godt slå fast som et fundamentalt princip, at når man er medlem af en regering, må man acceptere kritik. Det er rigsrevisionens opgave at prøve at bore så dybt, som de nu engang kan gøre det, og – også på en måde, så det ikke kan misforstås – pege på de steder, hvor man finder, at der er tale om mangler af forskellig slags. At man så ved læsningen som minister godt kunne have tænkt sig lidt andre over-